

Vienas žmogus labai didžiudavosi savo darbais. Savo sode jis pasodino daugybę augalų (iš įvairių šalių), tad kasdien jo sodą lankydavo daugybė lankytojų. Jis visiems išdidžiai aiškino: "Čia aš pasodinau šitą, o tenai štai šitą.." Vieną dieną į sodą užklydusi karvė suėdė kelis augalus. Tas žmogus iš pykčio ėmė ją ir užmušė. Karvės lavoną užkasė toli nuo sodo ir uždangstė žole.

Po kiek laiko pas jį apsilankė papa-murti - tos jo nuodėmės pavidalas, ir tarė:

- Koks gražus tavo sodas

!

Ei, bet kas ten už jo?"

Ir priėjęs rado užkastą karvę.

- O, tai tu ją užmušei?? Turėsi dabar už šią nuodėmę atkentėti

.

- Ne, - atsakė sodininkas - iš tiesų aš jos neužmušiau - ją užmušė Indra, kuris valdo mano ranką.

[pasak šastrų,
kūno dalis valdo adištatri devatos:
rankose būvoja Indra, akyse - Sūrja, prote - Čandra,

nosyje - Ašvini-Kumara, kojose - Višnu, ir t.t.].

Tą pat akimirką pasirodė pats Indra.

- Ei, kodėl mane kaltini?? Kas pasodino šį augalą - tu? O kas užmušė karvę - aš?

Ir Indra labai supyko, ir nuvedė sodininką pas Jamaradžą.

Atsitikus ar gavus ką nors gero, materialistinis supratimas leidžia laikyti tai mūsų veiklos rezultatu ar atlyginimu. O jei nutinka kas nors bloga, tuomet iškart kaltinamas Viešpats. Bet verčiau visuomet, kai nutinka kas nors gero ar blogo, priimkime tai kaip Bhagavano malonę.

Šrila BV Vana Maharadžas, iš hari-kathos Rusijoje, 2011, balandžio 22 d..

